

хубавата ракия! Налѣйте въ едно дже-
звенце ракия, размѣсете я съ медаць, ала
медацьтъ да е, знаешъ, повечко, па я
сварете на огньтъ; така, знаешъ, мѣни-
чко я поогрѣйте... Кажй тамъ на май-
ка си да извади и една зелка, да я посипе
съ червенъ пиперець, ала, знаешъ, да не
е много пиперътъ... Я донесете и мал-
ко смокинки и сухо гроздице! опечете
тамъ и малко ягнешки джигерець и нарѣ-
жете малко луканчица, ала, знаешъ, да я
нарѣжете тѣничко... Вижете тамъ има
ли още нѣщо за мезенце, — донесете що-
то има. Нис, знаешъ, трѣба да гостиме
Хаджи Генча като виканъ гостенинъ, за-
щото чичѳо ти Хаджия е за мене скѣпо-
цѣненъ човѣкъ. Знаешъ ли, булка, че
Хаджията е ученъ човѣкъ? Знаешъ ли
ти, че той има хубавичко момиченце?
Същашъ ли са? Когато дѣдо Либенъ
даде още десетина подобни приказания,
то той са вжрицъ назадъ и сѣда пакъ на